

Een mooie jonge vrouw

VAN TOMMY WIERINGA VERSCHENEN

Dormantique's manco (roman, 1995)

Amok (roman, 1997)

Alles over Tristan (roman, 2002)

Joe Speedboot (roman, 2005)

Ik was nooit in Isfahaan (reisverhalen, 2006)

De dynamica van begeerte (essays, 2007)

Caesarion (roman, 2009)

Ga niet naar zee (verhalen, 2010)

Dit zijn de namen (roman, 2012)

Honorair kozak (reisverhalen, 2015)

The Fish Pond Song (met Jeroen Kooijmans,
gedichten, 2016)

Vrouwen van de wereld (reisverhalen, 2016)

De dood van Murat Idrissi (roman, 2017)

De heilige Rita (roman, 2017)

TOMMY WIERINGA

Een mooie
jonge vrouw

2018

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

Een mooie jonge vrouw verscheen eerder als uitgave van de
Stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek
ter gelegenheid van de Boekenweek 2014.

Copyright © 2014, 2018 Tommy Wieringa

Eerste druk maart 2014

Tweede druk juni 2018

Omslagontwerp Moker Ontwerp

Omslagbeeld Elspeth Diederix, *Nasturtium on green* (2012)

Foto auteur © Gary Doak Photography

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 94 031 0540 6

NUR 301

debezigebij.nl

voor mijn wapenbroeders, onniedan

Het is tijdverdrijf waarmee mannen en vrouwen elkaar tijdens etentjes vermaken, echtparen die elkaar nog niet zo goed kennen. De vraag: ‘Hoe hebben jullie elkaar eigenlijk ontmoet?’

Ze kijken elkaar aan. Zij zegt: ‘Jij kunt dat beter vertellen dan ik.’

Hij begint. ‘Lang geleden, in een ver land –’

‘Niet waar hoor! Gewoon in Utrecht, zeven jaar geleden.’

‘Oké, geen sprookje dan.’ Hij lijkt een beetje teleurgesteld. ‘Utrecht, zeven jaar geleden. Ik zit op een terras en daar komt een meisje de straat in. Ze mag daar eigenlijk helemaal niet fietsen maar zij is het meisje dat alles mag. Het meisje voor wie agenten voor deze ene keer met de hand over het hart strijken en alle automobilisten stoppen.’

‘Je overdrijft, lief. En ik was al zevenentwintig. Of acht.’

‘Ze zit op een mountainbike, een beetje voorovergebogen, met haar kont omhoog. Ik kan het niet vertellen zonder dat detail. De kont waarmee alles begint. Zo gleed ze me voorbij, in die straat vol mensen, met die blonde haren en die kont...’

‘Nou weten we het wel.’

‘Ik moest het toch vertellen?’

De andere man in het gezelschap gaat rechtop zitten in zijn stoel. ‘Ik wil het ook horen. Van die kont.’

‘Lou! Hou je in,’ zegt zijn echtgenote.

‘Ik zag haar verdwijnen tussen de mensen en dacht: hoe kan ik haar ooit terugvinden? Jij kent dat, Lou, jij weet wat ik bedoel. Dat je achter haar aan wilt rennen en uitroepen: wie ben je? Zonder jou kan ik niet verder! Trouw met me, hier, nu!’

‘Nou...’ zegt Lou.

‘Hoe dan ook, een paar weken later zat ik in Willem 1 en daar was ze weer, bij het poolbiljart. Dat voorbestemde gevoel: ik heb haar teruggevonden... Zonder te zoeken. Nu kan het niet anders meer zijn. Ze was aan het poolen met een vriendin. Weer met die kont zo... in de lucht...’

‘Ed, alsjeblieft.’

‘Ik ben naar haar toe gegaan en vroeg hoe ze heette. Ik wilde haar niet nog eens laten ontsnappen. Ze vertelde me haar naam, ja, maar niet waar ze woonde. Dat wilde ze niet.’

‘Je was dronken.’

‘Maar je zei wel gewoon hoe je heette?!’ zegt de andere vrouw.

‘Waarom niet?’

‘Een wildvreemde man?’

‘Hij leek me wel leuk. Oud maar leuk.’

‘*Oud maar leuk...*’ Edward speelt pijn die echt is.

‘Ouder dan ik, zo goed?’

‘Veertien jaar...’

‘Plus een.’

‘Moet ik het nog afvertellen of niet?’

Hoe hij de barman om het telefoonboek had gevraagd, erin bladerde en er de pagina uit scheurde waarmee hij naar haar toe gelopen was. Ze koos positie aan de lange band toen hij vroeg: ‘Ben jij dit?’ Hij hield de pagina onder de lamp boven het biljart en zijn vinger wees een naam aan. Geamuseerd had ze Edward opgenomen. ‘Dat zou best eens kunnen,’ had ze gezegd.

‘Dat is mooi, Ruth Walta. Dat is geweldig. Dankjewel. Ik stuur je een uitnodiging.’

‘Ik wacht het af,’ zei ze. ‘En hoe heette jij ook alweer?’

‘Edward,’ zei hij vrolijk. ‘Edward Landauer.’

‘Chapeau, Ed,’ zegt Lou. ‘Geweldige zet, dat telefoonboek. Dat is lef.’ Hij pakt de fles en kijkt de glazen langs. Hij schenkt alleen Edward bij.

‘Een wanhoopsdaad,’ zegt Edward. ‘Ik wist oprecht niet wat ik zou moeten zonder haar. Stel je voor, even daarvoor was de wereld nog vol vrouwen, en nu alleen nog maar zij.’ Met paarse lippen

lacht hij naar zijn echtgenote. ‘Alsof je precies één kans hebt – verkloot je die, dan sluit de poort zich en zal het wonder zich nooit meer herhalen.’ Zijn voorhoofd glanst, met zijn handen dirigeert hij de woorden boven tafel.

‘Vond je het niet een beetje eng, Ruth?’ vraagt de andere vrouw.

‘Ik vind het zo grappig dat je dat denkt. Het is toch fijn om een beetje overrompeld te worden? Een man die weet wat hij wil, doelgericht en zo, dat willen we toch?’

‘Ja, misschien wel, ja...’ Ze staat op. ‘Lou, neem jij de borden af? En bewaren jullie je bestek alsjeblieft?’

In de keuken schuift ze ovenwanten aan haar handen. Die middag, in een winkel met Turkse en Surinaamse exotica, had ze een bos okra gepakt en ernaar gekeken. ‘Realistisch blijven, Claudia,’ had Lou gezegd.

‘Maar het zijn vegetariërs! Wat moet ik dan?’

Het was een aardappelschotel au gratin geworden, met groenten van de plaat.

Aan tafel vraagt Lou: ‘Ruth, jij zag dat hij ouder was, maar jij, Ed, zag jij ook dat zij jonger was?’

‘Niet verder vertellen tot ik terug ben hoor!’ klinkt het uit de keuken.

Even sluit Edward zijn ogen – het meisje met

de keu in haar hand, de sigarettenrook die deinde onder de lampen boven het biljart. Hij had altijd machteloos gestaan tegenover schoonheid. Ze verstomde hem. De zonneschijf tussen de horens van de kleine, volmaakte apisstier, lang geleden in een museum in Damascus. Iemand had die gemaakt, duizelingwekkend lang geleden, handen als de zijne hadden het brons zo perfect gegoten. Gaandeweg was het hem beginnen te dagen dat ook schoonheid pijn kon toebrengen, juist schoonheid; hoe ze kon snijden met licht.

Hij opent zijn ogen. Zijn mooie jonge vrouw. ‘Nee,’ zegt hij, ‘niet direct.’

‘Dat zag je niet?’

‘Ik zag alleen maar... schoonheid eigenlijk. Zonder leeftijd.’ Hij houdt zijn glas op.

Ze legt een hand op de zijne. ‘Liefje...’

De gastvrouw komt de kamer in met een oven-schaal in haar handen. ‘Je zou de borden afruimen.’

‘Onmiddellijk,’ zegt Lou.

Ze loopt nog eens naar de keuken heen en weer. Niemand biedt aan om haar te helpen.

‘Heerlijk, Claudia,’ zegt Edward even later, en heft zijn glas naar haar.

‘Ja, goed gelukt, schat,’ zegt Lou.

‘Het is goed *gemaakt*.’

‘Dat bedoel ik.’ Hij knipoogt naar Edward.

‘En hoe ging het verder?’ vraagt Claudia. ‘Jullie ontmoeting?’

Hij roeide, zij zat op het bankje achter in de boot. Er was nauwelijks stroming. De weilanden gingen geleidelijk over in een bos. Hoge, oude bomen, individuen met een naam. Ze gleden tussen ronde, bemoste oevers door. Door het groen schemerden landhuizen. EIGEN TERREIN. NIET AFMEREN. Hij dacht na over de families met hun geheimzinnige namen; ze hadden het niet volgehouden, het gewicht van alle bezit en geschiedenis had ze de rug gebroken. De kronieken stonden in schimmel op de vochtige muren geschreven. Er waren grote advocaten en staatslieden uit hun rangen voortgekomen, mannen die de natie hadden gevormd en haar in goede staat hadden overgedragen aan de volgende generatie. Die duurzaamheid, die was voorbij. Hun achterkleinkinderen waren bankiers en schrijvers geworden, hun levens stonden in het teken van zichzelf.

Het groen had zich gesloten boven hun hoofden, door de bladerkronen schoten pijltjes prismatisch licht. Hij roeide geruisloos. Waar de roeispanten in het water verdwenen, ontstonden zijdeachtige kolkings van zwart en zilver. Hij had zijn hemdsmouwen opgerold. Ze vond dat hij mooie armen had.

Ze voeren de dag weer binnen. Op de oever vouwden ze een plaid uit en hieven hun gezicht naar de late zon. Achter hen was een kersenboomgaard met groene netten overtrokken. Hij pakte de mand uit en ze vroeg: ‘Heb je dat allemaal zelf gemaakt?’ Kleine sandwiches. Een salade, de dressing apart. ‘Ik hou van postelein,’ zei hij. ‘Het smaakt zoals aarde ruikt.’

‘Kom,’ zei ze toen ze wat gegeten hadden, ‘we gaan kersen kopen.’

Ze droeg een wit katoenen jurkje, haar benen waren bruin. Bij de ingang van de boomgaard zat in een keet een vrouw met een schort voor. Edward kocht een pond kersen. Ze waren knapperig en zoet, het voorjaar was warm en droog geweest. Ze wandelden terug naar de stroom en spuwden de pitten zo ver weg als ze konden.

Ze dronken wijn en praatten over haar studie sociologie die niet wilde vloten, en toen over de reizen die hij maakte, de congressen die hij bezocht. Hij keek naar haar. Wist ze dat ze een beendroge apremont dronk, perfect voor een gelegenheid als deze? Ze krabde aan haar been. Witte voren kwamen onder haar nagels tevoorschijn.

De avond nadat hij haar heeft aangesproken in het café, typt ze zijn naam in de zoekbalk. Ze ziet hem op foto’s in internationale gezelschappen, hij

blijkt een grootheid in de virologie. Hij is langer dan de anderen. Ze vindt dat een baard hem goed staat. Een paar dagen later valt een uitnodiging in de bus voor een tochtje per boot. Nog dezelfde dag stuurt ze een kaartje terug.

Als het schemert stapt hij als eerste in de boot en steekt haar zijn hand toe. Ze pakt hem en zet een grote stap. Hij roeit terug, de tegenstroom is sterker dan hij dacht. In het donker onder de bomen wil hij precies in het midden blijven en zo min mogelijk corrigeren, het moet volmaakt zijn.

‘Wacht even,’ zegt ze na een tijdje. Ze buigt zich voorover en legt een hand op de zijne. Hij stopt met roeien. ‘Hoor je dat?’ fluistert ze. ‘Zo stil... Niet één vogel.’ Alleen de druppels die van de roeispanen vallen. Vlak voor ze de oever raken, legt hij de linkerroeispaan evenwijdig langs de boot en laat het blad in het water zakken. Ze staat op, ze zegt: ‘Mag ik even van boord?’ Ze klauteren op de kant en hij legt de boot vast. Ze verdwijnt tussen de hoge, gladde stammen, haar witte haren lichtgevend en lokkend. Een wezen dat ongeluk brengt voor wie haar gezang volgt, steeds dieper het woud in.

De Engelse tuin hoort bij het landhuis verderop, verscholen tussen de bomen. De ramen zijn donker, er is geen teken van leven. Hij zal het voor haar

kopen en er elke dag van een afstandje naar kijken in de schemering, een verlichte bijenkorf. Daar zal hij wonen en kinderen maken met deze geweldige vrouw, voor elke kamer een.

Ze windt hem ongelofelijk op maar hij wil het niet bederven door te gretig te zijn, zijn wanhopige verlangen te tonen. Meer dan ooit, begrijpt hij nu, verbindt verliefdheid hem met de jongen die hij was, met de eerste keer, zijn droge mond en zijn hart in zijn keel, de eerste keer van alle eerste keren die volgden. Hij is nooit getrouwd en nooit lang met dezelfde vrouw geweest, hij is altijd een verzamelaar van eerste keren gebleven. Nu is hij tweeënveertig jaar oud en weet hij zeker dat alles alleen maar zo is verlopen om hem bij dit meisje te brengen.

Ze lacht als ze tussen de bomen opduikt, een lichtvoetige, heidense godin. ‘Wat is het hier geweldig,’ zegt ze. Ze praat nog altijd zacht, alsof de bomen en het gras meeluisteren. Als ze op haar tenen gaat staan en hem kust, heeft hij het verwarrende gevoel dat ze het bos is ingegaan om te overleggen met soortgenoten, nimfen zoals zij, verzameld rond het spiegelende zwarte water.

Ze liggen op het vochtige bed van gras en mos en beminnen elkaar langzaam, met de schroom van lichamen die nog niet vertrouwd zijn met el-